

lig Sømand, som der ikke var andet at udsætte paa, end at heller ikke han havde noget at give bort, hvad Forstand angik; hvorfor begge Parter var bleven enige om, at Trine og han jo maatte siges at være ligesom bestemte for hinanden af højere Magter.

Underholdningen blev nu afbrudt ved en kraftig Banken paa Pers Kammersdør. Det var Madam Olufsen, der kom ind for at aflægge Besked om den Herre, der den foregaaende Aften havde været der og spurgt efter Per. Hun sagde, at det syntes at have været den Fremmede magtpaaliggende at faa ham i Tale.

»Saa-aa . . . Hvad var det for en Herre?« spurgte Per.

»Jeg véd ikke; han har ikke været her før. Det var saadan en ung, bleg Mand med røde Bakkenbarter.«

Naturligvis en Rykker, — tænkte Per. Naa! Ligemeget! Godt, at det nu snart blev forbi med det uendelige Pengevrøvl! Han glædede sig af Hjærtet til den Dag, da han kunde betale sin Gæld, faa sine indviklede Affærer bragt i Orden, i det hele igen faa sat lidt Skik paa sin Levevis. Saasnart hans Arv efter Neergaard blev ham udbetalt, skulde alting klares . . . først og fremmest »Jøden«. Den forbandede Blodsuger!

Madam Olufsen blev staaende i den aabne Dør, som hendes høje, sværlemmede Skikkelse næsten